

Muallim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Temmuz 2020

Her düşün bir tanrısı vardı içselleşen de bir tanısı.

Akasya ağaçlarına muhalifti sözcüklerim belki de kaknem imgelere sayıp söven bir düş gücünde biriken isyan ve gönül yorgun yollar tutuklu aşkınsa kebir defteri kir pas içinde, sevgili muallim.

Namert gölgelerdi belki de hırsını güneşten alan ve çakıl taşları sektiren aşkın ayazında sükün eden bir rahmetle karı delen çiçekler misali içimdeki yangın büyürken nihayetinde karanlığı delen bir ç/ağrı...

Aşkın hadisleri.

Yüreğin nota defteri, muallim.

Ayaklarımsa yere değmezken kanatlarımda çapulcu lekeler belki de kurdeşen döken göğün isyanı ve sağanak bellediğimiz binlerce serpinti.

Kavisli yollarda cüce sarnıçlar.

Göğün aksinde duru bir göl ve kuytularda sevişen ne çok canlı ki çıkmadık candan ümit kesilmedi madem...

Tebessümler ve de aşkı ihya eden kiremit rengi yalnızlığın tonlamasında durgun bir çello maviden ibaret olması gereken kehanetin ibaresi iken aşk ve lanet ve sil baştan Tanrı yaratırken sevgiyi ve vefayı bir de süklüm püklüm gölgeleri yok sayıp dağlar iken not düşen evrene ve cihanın tapusu elbette saklı iken meleklerde ve masumiyet iken aşkın çatısı.

Sözcükler redif yüklü ve yeis yüklü ve yükünden bıkkın aşka itaat eden körebe: şimdi sobelenecek pervasız yürek ve kaskatı yüreğin sarkacı aşkın da idamesi iken yokuştan aşağı yuvarlanan gözyaşı.

Gözümüzü karartıp da düştük madem yola.

Semanın endamlı mabedinde dik yakalı bir sevdayı da mademki küredik ekilmeyen umut tohumları ile...

Ve işte o manivela.

Şimdi rest çektik mi maziye bir de şerh düştük mü an'a, kolaysa yolundan geri dön.

En alasından hüznün; en şanlısından ölüm ve mademki bal tutan parmak yalar daha ne kadar geciktireceğiz vademizi?

Sözlenen aşkla hicran bir de kurulan gönül köprüsünde rayından çıkan özlem denen vagon gel gör ki; umut ve inanç lokomotifini ömrün şimdi şifası da mı yürekte saklı kaybolan zamanın?

Düşlerimi biçimle sonra da frapan noktalamalarla donat ruhumu.

Göğün saltanatını da sonlandırısın Tanrı ve yargılasın aralıksız ruhsuz insan ırkını.

Ne çok safsata saklı kurşungeçirmez yeleklerde: ah, bir de ne çok acı insanı bayan ve aç, sunumu dik, açılımı bıçkın bir de yoldan çıkan ünlem ve soydaşı binlerce trafik ışığı elbet gel-geç demenin de muadilidir ıssızlığın şarkısı.

Sınandığıma vakıf kibirli bir düşüm, muallim ve yalnızlığın esintisinde yokuş yukarı koştuğum hayatın da alçıya aldığı neşesiyim nasıl sonlanacaksa bunca hüznün yarım kalmış masalların ayracında öğün atladığım ömrün de davlumbazı.

İhbar ettiğim yalanlarım yok.

İhbar ettiğim doğrularım da varamadım hiçbir yere.

Düş çıkmazında sonlandı mevsim; yuhalandı içimde saklı binlerce yeis ve taş bastım yürekteki boşluğa çaputlar b/ağladım ve aşkın hacimsizliğinde külümden doğmaya ant içtim binlerce sene.

Kaç bin yaşında ise içimdeki şehir ve ben bir şiir enkazıyım, muallim:

Hani bana öğrettiklerinle yediğim içtiğim ayrı gitmezken ve minnet etmediğim insan kimlikleri elbet içimde barınan hidayet öncesi mahcubiyetimle hala olduğum yerde saymaktayım, muallim ve fıtratımla kendime hain planlar kurduğum mazinin en diri esintisi ve tekne kazıntısıyım ve düşlerim su aldıkça yerden daha da yükseldim çat kapı gelen bir misafirdi şiirlerimde ağırladığım ve binlerce ağıt yaktığım...

Ağırdan aldığım ömrün de fermanı.

Açığa aldığım yalnızlığımın ağzına çektiğim fermuarı ileri geri çekiştirirken nihayetinde infilak etti rüyalarım ve başa aldım filmi ilk kez seyredecekmışçesine.

Şimdi makul hayaller kuruyorum ve alarm illa ki kurduğum hayalden önce çalıyor.

Azıcık kaldımsa dünümdeki muvaffakiyetlerimdir anımdaki yoksunlukları yok saydığım bir o kadar kırağı çalan düşlerimdir gerçeklerim de yol yorgunu iken.

Yalnızlığımın yanına bir çentik de sen at, muallim elbet gerisi kendinden gelecektir.